

200704727/1.

Datum uitspraak: 7 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/30424 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 november 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en hem ongewenst verklaard.

Bij besluit van 30 mei 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op 11 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, voor zover het de ongewenstverklaring betreft, het bezwaar in zoverre gegrond verklaard en het besluit van 14 november 2002, voor zover de vreemdeling daarbij ongewenst is verklaard, herroepen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard:
(...)

- b. indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd;
- c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

2.2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) heeft een ieder recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.3. In de grieven betoogt de staatssecretaris dat de Staat in het kader van artikel 8 EVRM beoordelingsvrijheid heeft en klaagt hij dat de rechtbank de door hem in dat kader gemaakte belangenafweging ten onrechte niet terughoudend heeft getoetst en er aan voorbij is gegaan dat de door hem gemaakte belangenafweging in overeenstemming is met de zogenoemde guiding principles zoals geformuleerd in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM). In dat verband betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank het bijzonder ernstige karakter van het door de vreemdeling begane drugsdelict heeft miskend en wijst hij er op dat het EHRM aan drugsdelicten een zwaar gewicht toekent. Voorts betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank heeft miskend dat de vreemdeling tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 2 jaren is veroordeeld, het gezinsleven is aangegaan op het moment dat hij niet in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning, dat zijn echtgenote eveneens van Libanese afkomst is en dat niet aannemelijk is gemaakt dat hun kinderen zich, gelet op hun leeftijd en het feit dat ze de Arabische taal spreken, in Libanon niet kunnen handhaven.

2.3.1. De minister heeft in het besluit van 30 mei 2006 het algemeen belang, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, afgewogen tegen het persoonlijk belang van de vreemdeling bij familie- en gezinsleven hier te lande met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen en daarbij aan het belang van de openbare orde doorslaggevend gewicht toegekend. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat de vreemdeling strafrechtelijk is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar ter zake van handel in verdovende middelen, deze handel een ingrijpend nadelig gevolg heeft voor de Nederlandse samenleving en recidive bij een dergelijk delict veelvuldig voorkomt, de vreemdeling nimmer een verblijfstitel is verleend en er geen objectieve belemmeringen bestaan het gezinsleven in Libanon uit te oefenen. In dat verband heeft de minister overwogen dat de echtgenote van de vreemdeling van origine eveneens uit Libanon afkomstig is en sedert haar komst naar Nederland in ieder geval nog twee maal naar Libanon is teruggekeerd, te weten in 2000 en 2005, dat er nog familieleden van zowel de vreemdeling als zijn echtgenote in Libanon woonachtig zijn en dat hun kinderen zich, gelet op hun jonge leeftijd en het feit dat ze ook de Arabische taal spreken, in Libanon kunnen handhaven.

Nu het hier gaat om een voor de samenleving ernstig misdrijf en er, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, geen objectieve belemmeringen bestaan het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, heeft de minister in redelijkheid meer belang mogen hechten aan de bescherming van de openbare orde. De rechtbank is daaraan voorbij gegaan door de belangen van de kinderen en de voor hen te verwachten problemen bij vestiging in Libanon, anders dan de minister in het besluit van 30 mei 2006, doorslaggevend te achten, in plaats van te toetsen of de door de minister gemaakte belangenafweging in rechte houdbaar is.

De grieven slagen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van de minister van 30 mei 2006 alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 juni 2007 in zaak nr. 06/30424;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

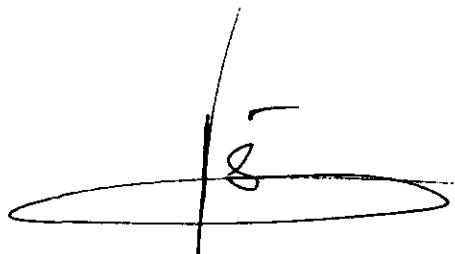
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 december 2007

307.

Verzonden: 7 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a vertical stroke, and a smaller 'S' or 'e' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 30424 (beroep)

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 7 juni 2007

in de zaak van:

geboren op van Libanese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. E.M. Bloemink, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 27 maart 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel 'verblijf bij echtgenote'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 14 november 2002 afgewezen, alsmede eiser ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen het besluit op 6 december 2002 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 2 december 2004 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 23 december 2004 beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 17 maart 2006 (AWB 04 / 57258) is het beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Nadat de echtgenote van eiser en de gemachtigde van eiser op 21 april 2006 zijn gehoord door een ambtelijke commissie van verweerders ministerie, heeft verweerder bij besluit van 30 mei 2006 het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen op 22 juni 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Eiser heeft op 17 augustus 2006 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 24 oktober 2006 (AWB 06/39872) is de verzochte voorlopige voorziening afgewezen.
- 1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 20 april 2007. Eiser is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Namens eiser is tevens verschenen mevrouw []. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummer: AWB 06 / 30424 (beroep)

2

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser is in 1997 Nederland ingereisd. Eiser is bij vonnis van de rechtbank Amsterdam van 31 mei 2001 veroordeeld tot twee jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf wegens handel in verdovende middelen. Tegen dit vonnis is geen rechtsmiddel aangewend. Eiser heeft zijn straf uitgezeten en is in april 2002 in vrijheid gesteld. Eiser is op 13 juli 1998 gehuwd met mevrouw die de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren, op en op
- 2.3 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), voor zover hier van belang, kan de vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, of indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel, Vw.
- 2.4 Verweerder heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat eiser terecht ongewenst is verklaard ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw. Het bestreden besluit is niet in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat de inmenging in het gezinsleven van eiser die de ongewenstverklaring met zich brengt, gerechtvaardigd is. Eiser is bij onherroepelijk geworden vonnis veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar wegens handel in verdovende middelen. Gelet op de aard en de ernst van het misdrijf heeft de Staat een zwaarwegend belang om eiser verblijf in Nederland te ontzeggen. Verweerder heeft dit belang mogen laten prevaleren boven het belang van eiser bij verblijf in Nederland.
- 2.5 Eiser heeft zich in beroep op het volgende standpunt gesteld. Eiser is ten onrechte ongewenst verklaard, aangezien hij geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt en de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 EVRM. De inbreuk op het recht op gezinsleven bij een besluit tot ongewenstverklaring is groter dan bij een besluit tot afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, omdat ongewenstverklaring tevens de mogelijkheid tot kortdurend verblijf in het betreffende land uitsluit. Verweerder heeft het belang van eiser om zijn gezin in Nederland te kunnen bezoeken niet, althans onvoldoende, bij de in het bestreden besluit gemaakte belangenafweging betrokken. Ten slotte heeft eiser op 25 juli 2006 een visum kort verblijf gekregen. Voor de afgifte van het visum is zijn paspoort twee dagen door de ambassade onderzocht. Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat men op de hoogte was van eisers ongewenstverklaring en dat besloten is eiser toestemming te verlenen om naar Nederland af te reizen omdat zijn belangen zwaarder wegen dan de belangen van de Nederlandse Staat.

zaaknummer: AWB 06 / 30424 (beroep)

3

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.6 Eiser heeft het bestreden besluit niet bestreden voor zover dit betrekking heeft op de afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. In beroep is daarom uitsluitend de beslissing tot ongewenstverklaring van eiser in geschil en meer specifiek de vraag of de ongewenstverklaring als inmenging in het familie- en gezinsleven evenredig en proportioneel is.
- 2.7 Ten aanzien van het beroep op schending van artikel 8 EVRM, overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.8 Niet in geschil is dat tussen eiser en zijn echtgenote en kinderen sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Voorts brengt de ongewenstverklaring mee dat eiser dit familie- en gezinsleven gedurende een groot aantal jaren op geen enkele wijze (meer) in Nederland zal kunnen uitoefenen. Bij de beoordeling van de vraag of deze inbreuk op het familie- of gezinsleven is gerechtvaardigd op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM, dient een redelijke afweging gemaakt te worden tussen het belang van verweerder bij bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid en het belang van eiser bij uitoefening van zijn familie- of gezinsleven.
- 2.9 In de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 2 augustus 2001 in de zaak tegen Zwitserland (JV 2001/254) zijn richtinggevend uitgangspunten ("guiding principles") geformuleerd ten aanzien van de vraag of een maatregel van uitzetting noodzakelijk is, en met name ten aanzien van de problemen die echtgenoten daardoor zouden ondervinden om samen te blijven en in het bijzonder de problemen voor een echtgeno(o)t(e) en/of kinderen om te gaan leven in het land van herkomst van de ander. Deze uitgangspunten betreffen:
- de aard en ernst van het vergrijp;
 - de verblijfsduur;
 - het verstreken tijdsverloop sinds het strafbare feit, alsmede het gedrag in die periode;
 - de betrokken nationaliteiten;
 - de gezinssituatie;
 - de vraag of de echtgeno(o)t(e) al dan niet van het vergrijp op de hoogte was toen het gezinsleven ontstond;
 - de aanwezigheid van kinderen en hun leeftijd en
 - de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) in het bestemmingsland naar verwachting zal ondervinden.

In de uitspraak van het EHRM van 5 juli 2005, JV 2005/305 inzake tegen Nederland heeft het EHRM aan voornoemde uitgangspunten nog toegevoegd:

- de belangen en het welzijn van de kinderen, met name de ernst van de moeilijkheden die de kinderen in het land van herkomst tegenmoet gaan.

- 2.10 De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat het belang van eiser bij de mogelijkheid tot uitoefening van zijn gezinsleven in enige vorm hier te lande in dit geval zwaarder dient te wegen dan het belang van verweerder bij de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid.

zaaknummer: AWB 06 / 30424 (beroep)

4

- 2.11 De rechtbank heeft hierbij mede in overweging genomen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan een drugsdelict, alsmede dat eiser nimmer zelf verblijf is toegestaan dat hem tot de uitoefening van het familie- of gezinsleven in Nederland in staat stelde. Het eenmalig begaan van een drugsdelict is op zich blijkens vaste jurisprudentie van het EHRM op zichzelf onvoldoende om tot ongewenstverklaring te komen; de overige uitgangspunten, zoals vastgesteld in en dienen te worden meegewogen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in de belangenafweging onvoldoende gewicht heeft toegekend aan het feit dat eiser zes jaar geleden eenmalig is veroordeeld en er sinds 2001 geen sprake is geweest van recidive. De rechtbank tilt verder zwaar aan het belang en welzijn van de twee kinderen, die geheel geworteld zijn in de Nederlandse samenleving en geen band hebben met Libanon. Aannemelijk is dat het voor hen zeer moeilijk zal zijn om in Libanon te aarden. Voor beide kinderen, die geboren en getogen zijn in Nederland, is het van belang om hier te lande onderwijs te ontvangen, door beide ouders te worden opgevoed, alsmede dat geen (verdere) ontworteling van het gezinsleven plaatsvindt. Zeker het oudste, schoolgaande, kind is ook buiten het gezin geworteld in de Nederlandse samenleving. Verweerder heeft ook aan dit aspect onvoldoende gewicht toegekend. De belangen van de kinderen en de te verwachten problemen voor de kinderen bij vestiging in Libanon acht de rechtbank, in verband met de instabiele veiligheidssituatie in dat land, doorslaggevend. De ongewenstverklaring van eiser is daarom disproportioneel en in strijd met artikel 8 EVRM.
- 2.12 De rechtbank zal, gezien bovengenoemde omstandigheden, het beroep gegrond verklaren.
- 2.13 De rechtbank zal het bestreden besluit, voor zover eiser daarbij ongewenst is verklaard, vernietigen wegens schending van artikel 8 EVRM.
- 2.14 De rechtbank ziet aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, zelf in de zaak te voorzien op grond van het navolgende. Hetgeen hierboven is overwogen ten aanzien van de artikel 8 EVRM en strijd met de wet strekt zich evenzeer uit tot het besluit in primo van 14 november 2002, waarin eiser ongewenst was verklaard op de grondslag van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. In het bestreden besluit heeft verweerder deze ongewenstverklaring en grondslag onverkort gehandhaafd. Onder verwijzing naar hetgeen hierboven is overwogen is de rechtbank dan ook van oordeel dat er rehtens geen andere conclusie mogelijk is dan dat het besluit in primo reeds wegens strijd met de wet niet in stand kan blijven. De rechtbank, doende wat verweerder had behoren te doen, zal derhalve het bezwaar van 6 december 2002 tegen de ongewenstverklaring gegrond verklaren en het besluit in primo herroepen.
- 2.15 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Omdat aan eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, wordt dit bedrag op grond van artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.
- 2.16 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht vergoedt.

zaaknummer: AWB 06 / 30424 (beroep)

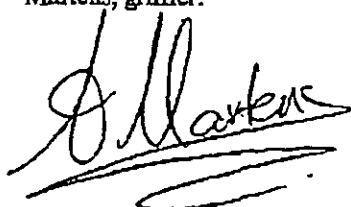
5

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit, voor zover eiser daarbij ongewenst is verklaard;
- 3.3 verklaart het bezwaar van 6 december 2002 gegrond;
- 3.4 herroept het besluit in primo van 14 november 2002, voor zover eiser daarbij ongewenst is verklaard;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt de Staat der Nederlanden op € 644,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem;
- 3.6 draagt de Staat der Nederlanden op € 141,- te betalen aan eiser als vergoeding voor het betaalde griffierecht.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.T.B. de Vries, voorzitter, en mrs. J.S.W. Swinkels en L.M. Kos, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en op 7 juni 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens, griffier.

Afschrift verzonden op: 11 JUNI 2007

Coll: **Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open.

Voor concludend afschrift
De griffier van de rechtbank te Gravenhage

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. W.B. Klaus,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Haarlem
van 7 juni 2007
met kenmerk Awb 06/30424

Inzake:

met kenmerk 9706.10.8015,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. E.M. Bloemink,
advocaat te Haarlem

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. J.J. Hofland
070 779 4787

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem van 7 juni 2007, op 11 juni 2007 verzonden, met kenmerk AWB 06/30424 (*productie 1*), in welke zaak de meervoudige kamer van de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 30 mei 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, voor zover verweerder daarbij ongewenst is verklaard, het bezwaar van 6 december 2002 gegrond heeft verklaard, het besluit in primo van 14 november 2002 heeft herroepen, voor zover verweerder daarbij ongewenst is verklaard en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 27 maart 2001 heeft verweerder een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel 'verblijf bij echtgenote', als bedoeld in artikel 14 van de Vw ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 14 november 2002 is deze aanvraag afgewezen en is verweerder tevens ongewenst verklaard.
- 2.3 Tegen dit besluit heeft verweerder bij brief van 6 december 2002 bezwaar gemaakt.
- 2.4 Bij besluit van 2 december 2004 is het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Op 17 maart 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, het tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en de Minister opgedragen opnieuw te beslissen.
- 2.6 Bij besluit van 30 mei 2006 is het bezwaar wederom ongegrond verklaard.
- 2.7 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep (gedeeltelijk) gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 30 mei 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen voormeld besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft vier grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging 2.10 op bladzijde 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat het belang van eiser bij de mogelijkheid tot uitoefening van zijn gezinsleven in enige vorm hier te lande in dit geval zwaarder dient te wegen dan het belang van verweerder bij de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid."

Grief 2

- 3.4 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging 2.11 op bladzijde 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechtbank is van oordeel dat verweerder in de belangenafweging onvoldoende gewicht heeft toegekend aan het feit dat eiser zes jaar geleden eenmalig is veroordeeld en er sinds 2001 geen sprake is geweest van recidive. De rechtbank tilt verder zwaar aan het belang en welzijn van de twee kinderen, die geheel geworteld zijn in de Nederlandse samenleving en geen band hebben met Libanon. Aannemelijk is dat het voor hen zeer moeilijk zal zijn om in Libanon te aarden. Voor beide kinderen, die geboren en getogen zijn in Nederland, is het van belang om hier te lande onderwijs te ontvangen, door beide ouders te worden opgevoed, alsmede dat geen (verdere) ontworteling van het gezinsleven plaatsvindt. Zeker het oudste, schoolgaande, kind is ook buiten het gezin geworteld in de Nederlandse samenleving. Verweerder heeft ook aan dit aspect onvoldoende gewicht toegekend. De belangen van de kinderen en de te verwachten problemen voor de kinderen bij vestiging in Libanon acht de rechtbank, in verband met de instabiele veiligheidssituatie in dat land, doorslaggevend. De ongewenstverklaring van eiser is daarom disproportioneel en in strijd met artikel 8 EVRM"

Toelichting op grief 1 en 2

- 3.5 Geler op de onderlinge strekking en samenhang van deze grieven zal de Staatssecretaris ze hieronder gezamenlijk bespreken.
- 3.6 De Staatssecretaris stelt voorop dat uit de tekst van artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM), gelezen in samenhang met de jurisprudentie van het EHRM kan worden afgeleid dat de contractsluitende staat in het kader van artikel 8 EVRM een beoordelingsvrijheid heeft, de zogenaamde 'margin of appreciation'. In het licht van die beoordelingsvrijheid zou een terughoudende toets door de rechter van de belangenafweging op zijn plaats zijn geweest. De rechtbank heeft ten onrechte bij de beoordeling van onderhavige zaak niet de vereiste terughoudendheid betracht.
- 3.7 Los van het vorenstaande is de Staatssecretaris van oordeel dat – anders dan de rechtbank in haar uitspraak heeft overwogen – in het besluit een juiste afweging van de in onderhavige zaak betrokken belangen heeft plaatsgevonden conform de zogenaamde 'guiding principles' zoals geformuleerd in de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM).

- EHRM 2 augustus 2001 (JV 2001/254)
- EHRM 5 juli 2005 (JV 2005/305)

De rechtbank heeft in haar uitspraak het bijzonder ernstige karakter van het door verweerder begane drugsdelict miskend. Opgemerkt wordt dat ook het EHRM een zwaar gewicht toekent aan drugsdelicten. Overigens wordt in dergelijke gevallen als regel aangenomen dat reeds uit de aard van een drugsdelict voortvloeit dat er gevaar voor recidive bestaat.

- Nederlands vreemdelingenrecht, /Steenbergen, vijfde druk, bladzijde 389, met noot 282.

In het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de Staatssecretaris de belangen van verweerder en zijn gezin bij de afweging afdoende betrokken. De Staatssecretaris heeft in het besluit van 30 mei 2006 het algemeen belang, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, afgewogen tegen het persoonlijk belang van verweerder bij familie- of gezinsleven hier te lande met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen en aan het openbare orde belang terecht doorslaggevend gewicht mogen toekennen. Daarbij heeft de Staatssecretaris in aanmerking genomen dat verweerder is veroordeeld voor een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 2 jaren ter zake handel in verdovende middelen, het gezinsleven is aangegaan op een moment dat verweerder niet in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning en dat nimmer aan verweerder een verblijfsvergunning hier te lande is verleend, dat de echtgenote van verweerder eveneens van Libanese origine is en dat voorts niet aannemelijk is gemaakt dat de kinderen - gelet op hun leeftijd en het feit dat zij beiden tevens de Arabische taal spreken - zich niet kunnen handhaven in Libanon. De verwijzing van de rechtbank naar de algemene situatie in Libanon - welke fluit is - en de banden van de kinderen met Nederland kunnen niet tot de gevolgtrekking leiden dat verweerder het familie- of gezinsleven niet met hen in Libanon kan uitoefenen en de afweging van de betrokken belangen in het onderhavig geval ten onrechte in het voordeel van het algemeen belang is uitgevallen. Het vorenstaande heeft de rechtbank miskend.

Grief 3

- 3.8 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 op bladzijde 4 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank ziet aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, zelf in de zaak te voorzien op grond van het navolgende. Hetgeen hierboven is overwogen ten aanzien van de artikel 8 EVRM en strijd met de wet strekt zich evenzeer uit tot het besluit in primo van 14 november 2002, waartoe elser ongewenst was verklaard op de grondslag van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. In het bestreden besluit heeft verweerder deze ongewenstverklaring en grondslag onverkort gehandhaafd. Onder verwijzing naar hetgeen hierboven is overwogen is de rechtbank dan ook van oordeel dat er rechtens geen andere conclusie mogelijk is dan dat het besluit in primo reeds wegens strijd met de wet niet in stand kan blijven. De rechtbank, doende wat verweerder had behoren te doen, zal derhalve het bezwaar van 6 december 2002 tegen de ongewenstverklaring gegrond verklaren en het besluit in primo herroepen."

Toelichting op grief 3

- 3.9 De rechtbank heeft ten onrechte bepaald dat de beschikking in primo van 14 november 2002 niet in stand kan blijven onder verwijzing naar haar eerdere rechtsoverwegingen in de uitspraak. Allereerst wordt verwezen naar hetgeen hierboven in grief 1 en 2 reeds is neergelegd. Gegrondbevinding van die grieven heeft ook zijn weerslag op de geldigheid van de in deze grief bestreden rechtsoverweging.

Dit klemmt temeer nu de rechter ingevolge de wetgeschiedenis slechts gebruik mag maken van de bevoegdheid zoals neergelegd in artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht indien na vernietiging rehtens nog maar één beslissing mogelijk is.

Tekst en Commentaar, Algemene wet bestuursrecht, derde druk, aantekening 6 bij artikel 8:72 Awb.

Gelet op de beoordelingsvrijheid (de eerder in dit beroepschrift genoemde 'margin of appreciation') van de Staatssecretaris ter zake artikel 8 EVRM is in casu geen sprake van een situatie waarbij na de vernietiging rehtens nog maar één beslissing mogelijk was. De rechtbank heeft dit miskend.

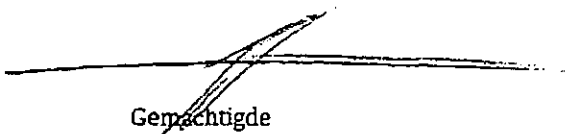
Grief 4

- 3.10 Op de hiervoor in de grieven genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten ook de rechtsoverwegingen 2.12, 2.13, 2.15 en 2.16. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 30 mei 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 9 juli 2007

Gemachtigde

mr. W.B. Klaus, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070- 779 4787
telefax 070- 779 5506